

ret, at „de gik en Tur rundt i Byen for at se paa Nytaarsløjerne og bleve skilte ad udenfor Hovedvagten, saa at de ikke vare sammen, da Andrageren blev slaaet. Slaget blev ham tilføjet af en Mand i en fra Vagten udsendt Patrouille, menig af 30. Bataillons 4. Kompagni Nr. 133 Jensen, der har genkendt Andrageren og selv forklaret, at det var ham, der slog Andrageren med Geværpiiben, da denne bagfra trak ham i Frakken og trods gentagen Advarsel ikke lod være dermed. Rigtigheden heraf er bestyrket ved de øvrige i Sagen afgivne Forklaringer, navnlig menig af 30te Bataillons 4de Kompagni Nr. 119, Petersens. Denne har vel ikke kunnet genkende Andrageren, men han har under Eds Tilbud forklaret, at han har set, at den Mand, som Nr. 133 gav et Slag med sit Gevær, havde trukket ham i Frakken“. . . . Der vil derfor ikke kunne paalægges menig Nr. 133, Jensen, noget Ansvar hverken til Straf eller Erstatning, og det offentlige paahviler der heller ikke nogen Pligt til at give Erstatning til dem, der komme til Skade under Opløb, som de kunde have holdt sig borte fra, men have indfundet sig ved af Nysgerrighed. Krigsministeriet saa sig derfor nødsaget til at besvare en Anmodning fra den tilskadekomne derhen, at man ikke var i Stand til at imødekomme hans Ønske. Saa kom derimod den tilskadekomnes gamle Moder op i Krigsministeriet, og da hun var ganske uskyldig i, hvad der var gaaet for sig, og var i høj Grad trængende, saa fik hun paa hans Vegne en Understøttelse med udtrykkelig Tilkendegivelse af, at der ikke var Tale om noget Erstatningspørgsmaal. Det er derfor fuldstændig vildledende, naar den ærede Rigsdagsmand derom siger: „at der blev truffet den Aftale, at Krigsministeren bevilgede ham en Erstatning paa 50 Kr., som han senere har modtaget. Jeg mener nu rigtignok, at det er altfor lille et Vederlag for den Skade, som der her er tilføjet“. Men saadan hænger det altsaa slet ikke sammen; der er ikke Tale om noget som helst Vederlag, der er Tale om en af Naade og Barmhertighed af Hensyn til de uheldige Forhold ydet Understøttelse, som Ministeriet ved denne, som ved andre Lejligheder, gerne har villet yde for at hjælpe stakkels

Mennesker. Det retslige Spørgsmaal er, som jeg omtalte, fuldstændig afgjort paa anden Maade.

Det ærede Medlem benyttede Lejligheden til at minde om Grundlovens § 89. I denne Paragraf er der givet en Bestemmelse om, hvorledes den væbnede Magt har at forholde sig, naar den (uden at være bleven angrebet) vil skride ind. Den skal, forinden saadan Indskriden sker, søge at bringe Mængden til at skilles ved 3 Gange i Kongens og Lovens Navn at opfordre den til at skilles.

Den Kaptajn, der havde Kommandoen paa Hovedvagten i Aalborg forrige Nytaarsaften, ansaa det imidlertid ikke for nødvendigt at skride ind mod den uden for Vagten sammenstimlede Mængde med Vaabenmagt, og han fremkom derfor ikke med den i Grundloven angivne Opfordring i Kongens og Lovens Navn. Dette kan ikke med Rette bebrejdes ham; da han ved at anvende det Kommando, der var underlagt ham, som væbnet Magt maatte være forberedt paa om fornødent at gaa til saadanne Yderligheder som at benytte Gevær med paasat Bajonet mod Mængden. For at skaffe Luft i den om Vagten sammenstimlede Mængde, fra hvilken der kastedes Fyrværkerisager mod Post for Gevær og Vagtmandskabet, indskrænkede han sig til at udsende Patrouiller, som med Gevær i Hvil skulde bringe Mængden til at sprede sig. Lige saa lidt som den samlede Vagtstyrke ere Patrouillerne anvendte som væbnet Magt over for Mængden. Først da en af disse Patrouiller blev forulempet ved, at der gentagne Gange blev trukket bagfra i en af Folkenes Frakkeskøder, benyttede den saaledes angrebne menige sit Gevær for at frigøre sig.

Dersom Opfordringen til at skilles ad var bleven rettet til Mængden i Kongens og Lovens Navn, havde Situationen sikkert været alvorligere. Den var ganske vist saa bleven klarere for Militærets Vedkommende, men Følgerne kunde have været i høj Grad betænkelige, langt mere end ved den af Kaptajnen valgte Fremgangsmaade, at undgaa at skride ind med væbnet Magt. Den ærede Rigsdagsmand henstillede saa, om man ikke vilde ophæve en Skrivelse, han nævnede, der er udgaaet under 28. Januar 1892. Men det lader sig ikke